

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

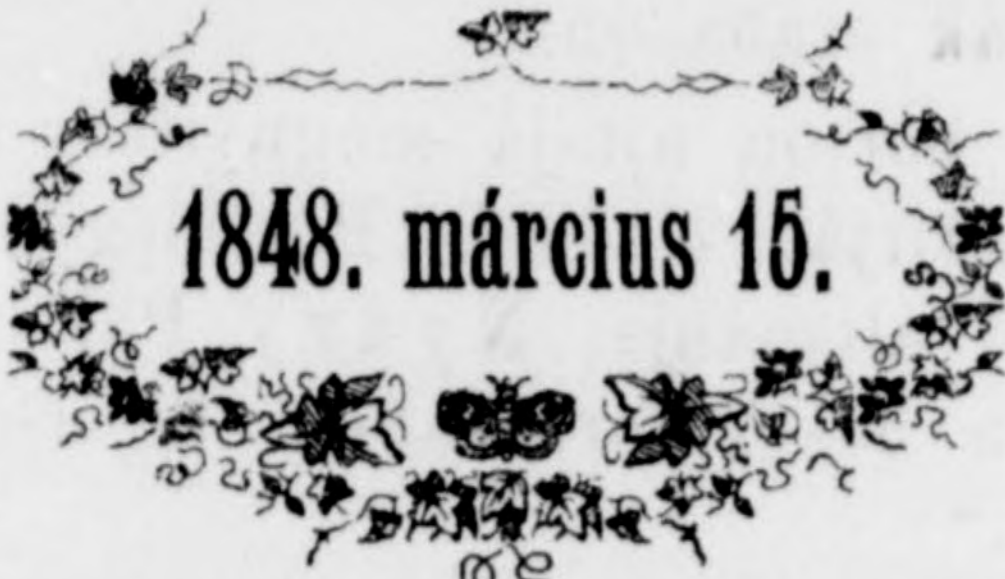
Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

1848. március 15.

— Pleininger Ferenc ünnepi beszéde a pécsi polgárság március 15-iki ünnepélyén. —

Tisztelt ünneplő közönség!

Születésnapot ülünk ma, a magyar szabadság születésnapját, melyre emlékezünk annál édesebben esik, mert a mi szabadságunk nem vérben született, mint a legtöbb más nemzeté, nem a felbőszült népszenvedély romboló kitörése hozta létre, hanem a nemzeti lelkesedés volt a szülőanya, mely életére senkinek sem tört, hanem mindenkire áldást hozva, édes öröm és testvéri ölelések között ajándékozta meg a magyar nemzetet azzal a drága kincsessel, a melyet más nemzetek csak vérrel és vassal voltak képesek kicsikarni elnyomóiktól.

Ezért szent ünnep előttünk a március 15-ike, mely ötven év előtt mintegy varázsütésre valósította meg a nagy emberi és nemzeti eszményekért rajongó hazafiak legmerészebb álmait.

Volt a magyarnak szabadsága azelőtt is, hisz a mióta Magyarország az európai népcsaládok körében mint állam helyet foglal, mindig alkotmányos állam volt; de a rendi alkotmány szabadsága a középkor uralkodó felfogásának bélyegét hordta magán, kiváltságnak tekintette a szabad-

ságot s a nemzet testébe is csak a kiváltságok osztályosait vette fel.

Ezt a középkori felfogást elsöpörte a nagy francia forradalom vihara s az újkornak ennek nyomán megtermékenyült talajában új eszmék fogamzottak s izmosodtak meg; a szabadság eddigi fogalma elavult, a kiváltságok helyébe az általános szabadság, egyenlőség, testvériség eszméi követeltek maguknak polgárjogot az emberi társadalomban.

A szabadságszerető magyar nemzet kebelében az új eszmék termékeny talajra találtak; nemcsak az alkotmány sáncából kirekesztett jogtalan nép lelkesedett értük, de a kiváltságos osztályok körében is mindinkább tért hódítottak, úgy, hogy az új szabadsági eszméknek a század első felében megindult forrongása nálunk soha sem szállott alá az önös érdekharc színvonalára, hanem kezdettől fogva eszményi magaslaton mozgott, hisz azok, a kik ennek a szellemi mozgalomnak az élén állottak, birtokában voltak a jogoknak és szabadságoknak s küzdelmöknek épen az volt a célja, hogy ezeket a jogokat és szabadságokat megoszthassák az ország minden lakosával s ekként valósíthassák meg az általános szabadságot, egyenlőséget, testvériséget.

A talaj tehát elő volt készítve a nemzeti megújulásra, de azért megvalósulásának még sok akadály állott útjában. A hatalom birtokosai, kik már a kiváltságos rendek szabadságaiban is kényelmetlen kor-

látaikat látták zsarnoki hajlamaiknak, rettegve gondoltak az általános népszabadságra s azért minden rendelkezésükre álló eszközt megragadtak annak elfojtására.

Az 1848-iki pozsonyi országgyűlés egyik faktora, a tekintetes Karok és Rendek táblája, a népszabadság lánglelkű apostola, Kossuth Lajos tüneményes ékesszólásának varázshatalma alatt egyhangú lelkesedéssel tette magáévá a modern szabadsági eszméket, de a főrendek többsége még mindig a bécsi udvar intését leste s húzta, halasztotta az alsó tábla által már március 8-ikán elfogadott fölrirat tárgyalását.

Ez a hosszú vajudás a végsőig fokozta az új eszmék által felkeltett közhangulat izgatott türelmetlenségét s csak egy szikra kellett, hogy lobogó lángra gyujtsa azt a nagy nemzeti lelkesedést, a melynek fönséges ereje előtt meg kellett hajolnia a reakció sötét szellemének, el-tűnnie a gyáva kételkedés rémképeinek.

Ezt a szikrát hozta le az Égből 1848. március 15 én a magyar szabadságnak egy kised, de az Istentől tehetséggel és lelkesedéssel pazarul megáldott bajnok csapata, a lánglelkű márciusi ifjúság, amely ezzel ércnél maradandóbb emléket emelt magának az ifjú Magyarország történelmében.

Petőfi, Jókai, Vasvári Pál, Irinyi József, Irányi Dániel, Degré Alajos, Buljovszky Gyula, Vidacs János, Vajda János, Egressi Gábor képezték törzskarát

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A nemes jellem.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Valami könnyed, bizalmas viszony volt az, a mely köztem és Barna Magda között fennállott. Szerettem ennek a leánynak a társaságát.

Okos leány volt. Nem tudálékos, nem fölületes, mint legtöbbnyire lenni szoktak, hanem komolyan gondolkozó. Amiről beszélt, ahhoz értett is.

Különben pedig egy takarékpénztári igazgatónak volt egyetlen leánya. No én nem ezért szerettem úgy a társaságát. Én csak a leányt, az okos, szellemes leányt láttam benne, nem a — gazdagot.

Sokszor megfordultam náluk. Mindig szívesen fogadott. És hát biz' gyakran megtörtént, hogy csak ketten voltunk a szobában.

Ilyenkor aztán megesett az a dolog is velünk, hogy beszélgettünk a — szerelemről is. Magda hozta elő rendszeren.

Jól emlékszem rá most is, mikor először pendítette meg a dolgot.

Valami unalmas esős őszi délután volt, mikor én hozzájuk mentem.

Magdát egyedül találtam. Bevezetett a szalonba. Odaültem mellé a pamlagra.

Nekem mindjárt feltűnt a leány szokatlan halványasága. A szemeiben is valami réveteg, bizonytalan tekintet fészkelt.

Nem kerestem az okát. Ő sem szólt semmit magáról.

Egyszerre csak odafordul hozzám s erős, határozott hangon, mint ő szokott beszélni, kérdezte:

— Mondja, Sándor, hisz maga az igaz szerelem csodás, mindent legyőző erejében?

Engem meglepett a kérdés. Hamarjában nem is tudtam rá felelni. Csak később tudtam annyira rendezni gondolataimat, hogy válaszolhassak a leánynak.

— Nem tudom mire magyarázni kérdését, Magda. Meglep, megzavar. De nem akarok adós maradni a felelettel. Hogy hiszek-e az igaz szerelem erejében? — ezt kérdi éntőlem ön, Magda. Kissé banális a kérdés. A felelet is nehéz rá. Mondhatnám azt is, hogy hiszek, azt is, hogy nem. Amint vesszük a dolgot.

— Mindenesetre, a ki szeret, értem a komoly, őszinte szerelmet, az mindenre kész azért, a kit szeret. Kész megküzdeni az előítéletekkel, a világgal, mindennel. Hogy győz-e, az más kérdés. De küzdeni fog s ezzel megmutatja azt, hogy szerelme igaz és őszinte.

— De lehet másképp is. Sokszor a lemond-

dás is nagy szerelem következménye. Lemond szerelméről, mert érzi, tudja, hogy vele boldog nem lehet, vagy másért. Bár tudja, hogy fájdalomt okoz ezzel, de nem egy életre kihatót. Az a seb majd csak begyógyul s egy idő múlva tán feledve lesz a mult. A boldog jelen feledteti a multat.

— Szóval sokat lehetne mondani arra, mit ön kérdezett. De hagyjuk ezt. Nem nekünk való tárgy ez, Magda.

A leány elpirult. Aztán ő is beszélni kezdett.

— Köszönöm válaszát. Ne vegye rossz néven e kérdésemet. Miért kérdeztem, — magam sem tudnám tán hamarjában megmondani. Feledje el ön is, én is elfelejtem.

Mosolygott erre a néhány szóra. Es úgy vettem észre, hogy ezzel a mosolylyal takarogat valamit előttem. Tán könnyeit, vagy ki tudja mit?

Engem bántott a leány bizalmatlansága. Megszoktam már tőle, hogy őszinte hozzám, s szinte jogot formáltam arra, hogy mindig az legyen velem szemben.

Tán leolvasta arcomról ezt a gondolatot. Mert hirtelen megfogta a kezem s remegve, félénk hangon szólt hozzám.

— Tán haragszik rám? Megbántottam?

— Nem, Magda. Nem bántott meg, nem

ennek a lelkes csapatnak, s ez vállalkozott arra a feladatra, hogy megteremtse a népakaratnak oly hatalmas megnyilatkozását, mely egyrészt erejének öntudatára ébreszse a nemzetet; másrészt meghajlásra kényszerítse a szabadság ellenségeit ez előtt az erő előtt.

Az ifjúságnak imént említett vezérei rövid, velős pontokba foglalták az alkotmányos reformokra vonatkozó kívánságokat s így született meg a híres 12 pont, amelyre a nemzet egyértelmű lelkesedése csakhamar rányomta a vissza nem utasítható nemzeti követelés bélyegét.

1848. március 15-ének reggelén a vezérek rendes gyülekező helyükön, a pesti Pilvax-kávéházban előterjesztették az ifjúságnak a 12 pontot, a melynek szövege következőképp hangzott:

Mit kíván a magyar nemzet?

Legyen béke, szabadság és egyetértés.

1. Kivánjuk a sajtó szabadságát, a cenzura eltörlését.

2. Felelős miniszteriumot Budapesten.

3. Évenkénti országgyűlést Pesten.

4. Törvény előtti egyenlőséget, polgári és vallási tekintetben.

5. Nemzeti őrsereget.

6. Közös teherviselést.

7. Az urbéri terhek eltörlését.

8. Esküdtszékeket, képviselőket egyenlőség alapján.

9. Nemzeti bankot.

10. A katonaság esküdjék meg az alkotmányra; magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyék el tőlünk.

11. A politikai statusfogyók bocsájtassanak szabadon.

12. Kivánjuk az uniót Erdélylyel.

Viharos éljenzés fogadta Jókai lelkesítő beszédét, melylyel a 12 pontot előterjesztette, de a lelkesedés valóságos elragadtatásba csapott át, mikor Petőfi nyomban rá először olvasta fel gyűjtő nemzeti dalát, a „Talpra magyar“-t.

Ezzel a két fegyverrel, a 12 ponttal, meg a szabadságdallal indult a lelkes ifjúság hódító körútjára, mely rövid pár óra leforgása alatt a szabadság diadalával végződött. Az egyetemi ifjúságot keresték fel a tudomány csarnokaiban, hogy csatlakozásra szólítsák fel, de már utközben csatlakozott hozzájuk a főváros lelkes polgársága, mely tizezernyi tömegben özlölte el az egyetem terét s viharos éljenzéssel vallotta magáénak az ott előterjesztett 12 pontot. Majd Petőfi elszavalván gyűjtő nemzeti dalát, ennek hatása alatt tényleg életbeléptette a 12 pont első nyomtatott példányát, majd nyomban rá a második, a „Talpra magyar!“

Nekünk, a rideg számítás korszakát élő nemzedéknek, még halvány fogalmunk sem lehet arról az eget ostromló lelkesedésről, a mely a szabad eszmék ez első diadalának láttára eltöltötte a sziveket és lelkeket, csak sejtenünk lehet annak mindenható erejét, amikor látjuk, hogy annak a dicső napnak még köztünk élő tanúi, kik már az évek ónsulya alatt görnyedeznek, mint egyenesednek ki, mint ifjulnak meg vonásaik a lelkesedés szent tüzétől még most is, mikor annak a dicső napnak emlékeit felújítják lelkükben s regélnek annak hőskölteménybe illő eseményeiről.

Magával ragadta ez a lelkesedés a lakosság minden rétegét s már a délutáni órákban Irányi Dániel a városháza erkélyéről hirül adhatta az örvendő sokaságnak, hogy a városi tanács is magáévá tette a nép kívánságait s aláírta a 12 pontot.

És most megkezdődött a népakarat érvényesítésének egyik legimpozánsabb ténye, a felvonulás a budai várba a helytartótanács hozzájárulásának kieszközlése végett.

„Éljen a szabadság! éljen az egyenlőség!“ kiáltással vonult el az örömtias tömeg a bástyák ágyui előtt, melyek mö-

gött a tüzérek kezükben égő kanóccal álltak sorfalat.

A nép küldöttei megjelentek az épen üléselő helytartótanács előtt s előterjesztették a nép kívánságait tartalmazó 12 pontot; kívánták, hogy a helytartótanács azonnal rendelje el a sajtócenzura eltörlését s a politikai államfogyókat bocsássa szabadon. A helytartótanács meghajolt a nép jogos kívánságai előtt s annak elnöke nyomban megfogalmazta az engedmények megadásáról szóló határozatot s elrendelte, hogy a szabad eszmék hirdetése miatt fogásgot szenvedő írók, Tancsics Mihályt bocsássa szabadon.

A börtön ajtaja megnyílt s a szabadság mártírját elsőnek Pestmegye nagyteleki alispánja, Nyáry Pál üdvözölte, mint „a békés forradalom legelső tavaszvirágát.“

Igy szerzett magának érvényt 1848. március 15-én a népakarat, vérontás nélkül, békés uton, csupán egyértelműségének és határtalan lelkesedésének mindent magával ragadó óriási erejével kényszerítve megadásra a szabadság ellenségeit.

Mint futó tűz terjedt ez a lelkesedés az ország szivéből annak legtávolabbi vidékeire s ami abban a korban, a mikor a gőz és a villamosság még nem vette át uralmát, valóságos csodaszamba ment, egy-két nap alatt az egész nemzet esküdt a március 15-iki 12 pontra s a Kárpátoktól Adriáig hangzottak a „Talpra magyar“ lelkesítő szavai.

Egyszerre elnémult az országgyűlésen a reformoknak minden ellenzése s már három nappal utóbb, március 18-án érkezett a fővárosba az örömhír, hogy a király teljesítette a nemzet kívánságát s megbizta Batthány Lajos grófot, a főrendi ellenzék lelkes vezérét, az első magyar felelős miniszterium megalakításával.

Méltán ünnepli tehát a magyar nemzet március 15-ikét, mint szabadságának hajnalhasadását, mert ezen a napon dőltek halomra azok az akadályok, a melyek az ifjú Magyarország megszületésének eddig

is haragszom. De hogy őszinte legyek, mondok magának valamit.

— Maga ma nem az velem szemben, a ki eddig szokott lenni. Maga nem őszinte hozzám. Valamit rejteget előttem.

— Óh én nagyon jól ismerem magát, Magda. Ismerem tiszta, becsületes lelkét. Maga nem tud tettetni.

— Hát miért nem őszinte! Miért nem mondja el, a mi a lelkét nyomja. Hátha adhatok tanácsot.

Futó pir borította el a leány arcát. Aztán mintha gondolkodott volna valamiről, lehajtotta fejét.

Végre is halk, bizonytalan hangon kezdett beszélni.

— Igaza van, Sándor. Nem voltam őszinte magához. Bocsásson meg érte. Jóvá teszem hibámat. Elmondom azt, a mi a szivemet nyomja. Hallgasson meg.

Kiváncsian néztem a szép leányt, ki oly bájos zavarral beszélt.

— Megfogja érteni előbbi banális kérdésemet is. Tudja meg, Sándor, én szeretek. És ez az én titkom. Önnek megmondom, mert bizom önben. És ez a szerelem aggaszt engem, mert úgy érzem, hogy csak veszélyt, szomorúságot hoz nekem.

— Ugyan miért, Magda. Hát kit szeret?

— Megmondom azt is. Bartos Pistát

szeretem. Tudja, a könyvvezetőt a papa hivatalában.

Ismerem a fiut. Derék, jóra való gyereknek tartottam.

— No hát az igen kedves fiu lehet, Magda. Hát minek busul akkor; tán ő nem szereti?

— De igen, szeret ő is. Nem is ez a hiba. Más itt a bökkenő. Szüleimtől félek. Tudja, Bartos még igen kevés ember apa szemében, hátha nem tetszenék neki.

Mosolyogtam erre a megjegyzésre.

— Ugyan, Magda. Hát apa sem lett egyszerre igazgató. Ő is, mint kisebb hivatalnok házasodott meg. Verje ki a fejéből ezt az ostoba gondolatot. Apa bizonyosan bele fog egyezni a maguk szerelmébe, ha eléje állnak s őszintén elmondják neki, hogy mennyire szeretik egymást.

Magda majd hogy a nyakamba nem borult erre a kijelentésemre. Mintha kicserélték volna, olyan jókedvű lett egyszerre. Pedig biz' korai volt az a nagy jókedv, boldogság.

Ezután a beszélgetésünk után sokáig nem voltam Magdáéknál. Vidéken volt dolgom hazamosabb ideig s így nem mehettem.

Mikor újra visszakérültem, első dolgom volt Magdát felkeresni. Nem tagadom, jórésben a kíváncsiság csalt hozzájuk.

Magda fogadott. Megijedtem, mikor először megpillantottam ezt a leányt.

Arca szinte átlátszóan fehér volt. Szemei fénytelenek, szinte homályosak. A hangja is olyan száraz, ideges hang volt.

— Mi baja van, Magda, az Istenért? Csak nem beteg?

Mosolyogni próbált, de oly rosszul állt neki.

Nem vagyok beteg. Legalább nem érzek fájdalmat a testemben. Máshol van a baj. Őszinte leszek most is. Emlékszik tán még legutóbbi együttlétünkre s akkor tett vallomásomra. Látja, igazam volt. Ugy történt minden, mint én gondoltam.

— Én bevallottam szerelmemet anyámnak. Ő szólt róla apának. És mi lett a vége? Hallani sem akartak róla. Ők másnak szántak, jobb sorsra, nagyobb szerencsére. Nem ilyen semmi embernek neveltek. A holmi lányos ábrándért, álmért nem engedek tönkre tenni egész életemet.

— Fájt e beszéd nekem. Utána nem sokára találkoztam Bartossal. Elmondtam neki az egészet. S képzelje, mily erős, nemes lelke van ez ifjunak.

— Mikor végighallgatott, így szólt:

— Látja, Magda, a sors nem engedi, hogy egymáséi legyünk. Én szeretem magát, de nem tudnám elviselni, hogy szülei akaratának ellenére nőmmé legyen. Nem akarom,

utjában állottak; ennek a napnak az eseményei tették lehetővé a negyvennyolcas nagy alkotások létesítését: a szó és gondolatok bilincseinek szétörését, a jobbágy-ság felszabadítását, egyenlőséget a törvény előtt jogokban és kötelességekben, népképviselést, parlamenti kormányzatot s az ország területi épségének helyreállítását.

Egy emberöltő merült el azóta az idők végtelen tengerébe s a valóság sokakra csalódást hozott magával; azok az ideálok a gyakorlatban nem mind váltak be olyanokul, a minőknek ötven év előtt azokat alkotóik lelkesedése kiszinezte; — de ez ne legyen ok a csüggedésre!

A nemzetek haladásában nincsen megállás, s azért adott az Isten az emberiségnek szabad akaratot, hogy azt a saját boldogulására érvényesítse. Ha vannak a nemzetnek még teljesületlen vágyai, csak akarnia kell, de akarnia szívós kitartással, testvéri egyetértéssel és önzetlen lelkesedéssel, — s nincs a világon olyan hatalom, a mely az ilykép megnyilatkozó nemzeti akarat elől meghátrálni ne kényszerüljön.

Erre tanít minket az 1848. március 15-ike, melynek dicső hősei oly fényesen bizonyították be a költő ama szavainak igazságát, hogy:

„Nincs veszve bármi sors alatt, ki el nem csüggedett!”

Ne csüggedjünk tehát, bármi sötétnek is lássék sokunk előtt a jelen, hanem ápoljuk szívünkben a márciusi eszméket a hazafiság szent tüzeivel, mert lehetetlen, hogy el ne következzen még az az idő, a mikor azok új életre kelve, egész fűnségükben, egész ragyogó tisztaságukban fognak érvényesülni, hogy nagygyá tegyék ezt a hazát, boldoggá ezt a nemzetet.

Ugy legyen!

Negyvennyolc jubileuma.

— Saját tudósítónktól. —

Felvirradt március idusának, a szabadság, egyenlőség és testvériség születésnapjának ötvenedik évfordulója.

hogy szüleinek átka kísérje az oltár elé. Lemondok önről. Ki tudja, hátha mással boldogabb is lesz. — Most már tud mindent. Ez az én bajom. És úgy fáj a szívem, mikor arra az emberre, Bartosra gondolok. Képzem, mennyire szenved ő is.

Véletlenül még aznap este találkoztam Bartossal. Jóleső melegséggel nyújtottam kezem. Tudja Isten, Magda szavai még mindig a lelkemben hangzottak. Sajnáltam ezt az embert. Beszélgettünk mindenről. Végre én előhoztam Magdát is.

Bartos mosolygott s aztán cinikus, blaziert hangon csak ennyit mondott:

— Hát biz' én lemondtam a kicsikérről. Megtudtam, hogy az öregje nem jó szemmel nézi közeledésem, hát visszaléptem. S a mint hallottam, az öreg nagyon jó néven vette e lépésem s bizton számíthatok most már az előléptetésre. No ugy-e, ügyes sakkhúzás volt? Igaz, hogy a királynét fel kellett áldoznom, de azért mégis én nyertem.

Valami erős gorombaságot akartam mondani, de elhallgattam. És úgy elgondoltam, hogy hát ez az erős, nemes jellem?

Lelkemben pedig örültem, hogy ez az erős jellem lemondott arról a leányról, ki így még tán boldog lehet, ha majd egyszer ez a bálvány összeomlik előtte.

Göndör Sándor.

A márciusi égen nélkülöztük a ragyogó napsugárt az ötvenedik évfordulón. De hiszen az ötven év előtti március tizenötödikén se volt napsugár az égből s mégis akkor süttött ki ránk a szabadság napja!

A márciusi szellő nemzetiszínű zászlókat lengetett a házak ormárol. A városháza tornyán pedig ki volt tűzve a város színeit viselő lobogó is. A népiskolák, középiskolák, a jogakadémia, a Dunagőzhajós Társaság és a Nemzeti Kaszinó épületén is ott lobogott a trikolor. Szép látványt nyújtott és az embert gondolatokra keltette a belvárosi népiskola, az ő négy lobogójával. Bizonyára azt jelentette ez, hogy ha az iskolában nem ünnepehetnek, legalább így, külsőleg adnak kifejezést a nemzet ünnepén érzett lelkesedésüknek.

A kereskedések kirakatában is láttunk néhol a nagy ünnepre emlékeztető jelvényeket. Igen szép volt a kir. ítélőtábla palotájában az Eizer-féle kereskedés kirakata, melyben Kossuth Lajos szobra és gróf Széchenyi István képe volt látható cipruságak között.

A negyvennyolc jubileumára városunkban rendezett ünnepélyek közül első sorban a jogakadémia ifjuságának tegnap este a Vigadóban tartott ünnepélyéről kell megemlékeznünk s aztán a mai nap eseményeiről, melyekről a következő tudósításaink számolnak be:

A jogakadémia ifjuságának ünnepe.

A mint ezelőtt ötven évvel a fiatalság volt az első, mely a szabadság kivására zászlót bontott, úgy most is, a félszázados évforduló alkalmával, a jogászok nagyobb szabásu ünnepélyével kezdődött meg nálunk az a lelkes ünneplés, melylyel az elődök érdemeit dicsőítik a szabad haza fiai.

És a városnak az a része, mely még tud lelkesedni akkor, midőn az igaz hazaszeretet dicsőítéséről van szó, a mely nem az önérdék szempontjából fogja fel az életet, de szívében van még fogékonyság a szép, és nemes iránt: nem késelt megjelenni a Vigadóban, hogy együtt ünnepeljen a lelkes ifjusággal, hogy egy órát szenteljen azoknak a nagy férfiaknak emlékére, a kik egész életüket áldozták a haza szabadságáért.

Mikor az ünnepély kezdetére kitűzött perc elérkezett, már zsufolva volt a Vigadó nagyterme érdeklődő közönséggel, telve a széksorok egytől-egyig, betöltve minden talpalattnyi hely az állva maradtak által, s még többen és többen jöttek, az ajtókon csak úgy tódult a látni, hallani vágyók serege s a nagy terem, melyben száz és száz ember részére van hely, megtelt zsufolásig minden zugában.

Ekkor lépett a pódiumra diszmagyarban Szuly Aladár s eldörögte Petőfinek »Talpra Magyar«-ját, lelkesültsége áthatott a hallgatóságra s szavaltának befejeztével zúgó tetszenyilvánítások hangzottak fel annak sorai között.

Ezután ifj. Nagy Jenő tartott rövid, de magas stílusú üdvözlő beszédet a megjelentekhez, megemlékezve a nagy eseményekről, melyeket ezelőtt ötven évvel élt át a magyar.

Nicsovics Sándor szavalt ezután Endrődy Sándornak »Március idusán« című költeményét, teljesen átérzve és megfelelően érvényre juttatva annak szépségeit.

A tetszés zajának lecsillapulta után lapunk szerkesztőségének tagja, Tétsi István mondotta el az ezen alkalomra irt ünnepi beszédét, melyet tegnapi számunk tárcarovatában közöltünk is; előadását a hallgatóság élénk tetszése kísérte.

A »Pécsi Dalárda« énekelte következő szám gyanánt a Szózatot, melynek fenséges dallamát áhitattal hallgatta mindenki s alig győzte tapsaival megjutalmazni a kitűnő előadást.

Csiky László, a pécsi nemzeti színház művésze, szavalt ezután Jakab Ödönnek »1848. március 15.« című költeményét, valóságos extazisba hozva a közönséget, mely olyan frenetikus tapsviharba tört ki, hogy meg kellett toldania szavaltát még Petőfinek »Ledölt

szobor« című költeményével, mely után ismét olyan erős tapsvihar hangzott fel, a milyent még ő sem gyakran kap a színpadon, dacára az előszeretetnek, melylyel a közönség fellépéseit kíséri.

Végül Berger Dezső tartott nagy gondra és mély tanulmányokra valló beszédet, melyben igaz lelkesedéssel emlékezett meg a nagy napokról, a márciusi ifjakról, de a jelenből néhány szomorú következtetést is vont le, s ezt mi is fel kell hogy említsük, hogy t. i. a hivatalos világ, mely csak ott és akkor ünnepe a nemzettel együtt, a hol az alól kibujnia nem lehet, a tegnapi ünnepélyen sem jelent meg s félő, hogy a szónok reménye, hogy mindez másként lesz az idők folytán, nem fog teljesedni.

Mikor végigtekintettünk a zsufolásig megtöltött termen, mikor örömmel szemléltük azt a szép közönséget, a sok kedves női arcot, bármennyire szívesen látott vendégei is ők mindenkor a jogászoknak, egy ilyen alkalommal nemcsak őket óhajtjuk látni a vendégek között.

Szerettük volna, ha azok, a kik most a közélet terén jelesebb szerepet visznek, a kik talán ifjukorukban szintén lelkesedtek az igaz hazaszeretet, az önzetlen áldozatkészség példáin, megjelentek volna azok is, hogy legalább érdeklődést mutassanak, ha lelkesedni már nem tudnak.

Tisztelet a kevés kivételnek, a megjelent nagyszámú hölgyközönség pedig, a mely széppé tette az ünnepélyt és az ifjuság, mely rendezte azt, megérdemli, hogy őszinte elismeréssel emlékezzünk meg róluk, a mint ők megemlékeztek a nagy nemzeti évfordulóról.

A hálaadó istentisztelet.

Délelőtt 9 órakor a belvárosi plebániatemplomban tartandó ünnepélyes hálaadó istentiszteletre volt összehívva a város polgársága, de sajnosan kellett tapasztalunk, hogy sem az istentisztelet fénye és ünnepélyessége nem felelt meg az alkalom nagy jelentőségének, sem a polgárság nem tanúsította iránta azt az érdeklődést, melyet vallásos buzgóságától és hazafiságától egyaránt megkívánhattunk volna tőle.

Az istentiszteletet Simon Lajos, belvárosi segédlelkész, tartotta meg két minisztráns gyerek segédletével, pedig a legkevesebb, amit a város polgársága a kegyurasága alá tartozó első plebánia plebánosától elvárhatott, az lett volna, hogy erre a ritka jelentőségű alkalomra ő maga lépjen az Ur oltára elé a mellérendelt segédlelkészek kíséretében s ezzel is emelje az ünnep külső fényét.

A polgárság is gyér számmal jelent meg a templomban, melynek csak padsorai teltek meg ájtatos hívőkkel, kiknek sorraiban azonban jól esett látnunk a város Tanácsának tagjait a polgármesterrel az élükön. Megjelent a városi törvényhatóság bizottságának számos tagja is, köztük Bánffay Simon kir. tanácsos, a közjegyzői kamara elnöke, Erreth János, az ügyvédi kamara elnöke, Simonfay János, Kis József, Egry József, Egry Béla dr., Darányi Ferenc dr. ügyvédek, de az államhivatalnokok nagy seregéből még mutatóba sem fedezhettünk fel egyet is.

A városunkban virágzó számos egyesület közül csak a tűzoltók tartották kötelességüknek zászlójuk alatt teljes diszben megjelenni az istentiszteleten.

Mise végeztével a Himnusz magasztos hangjai mellett oszlott szét a közönség.

Az iskolákban.

A cisterci-rendi főgimnázium Eötvös önképzőköre is megünnepelte március tizenötödikének ötvenedik évfordulóját a vasárnap tartott gyűlésen, melyen résztvett az intézet egész tanári kara. Gombos Lajos VII o. tanuló szavalt a »Talpra magyar«-t, »A magyar alkotmány fejlődéséről« tartott felolvasást Beck Alajos VII. o. tanuló, s két »Március 15.« című költeményt szavaltak még, az egyiket Rihmer

Oszkár VIII. o. tanuló Zoltán Vilmostól, a másikat Poszek Géza VII. o. tanuló Petőfitől. Befejezésül Incédy Dénes igazgató tartott emelkedett hangú beszédet az ifjúsághoz, a melyben hazaszeretetre, a dicső elődök példájának követésére buzdította az ifjúságot.

A felső kereskedelmi iskolában egészen rögtönzött ünnepély folyt le ma délelőtt. Rendes előadásra gyűltek össze a tanulók, de megemlékezve a mai nap fontosságáról, elhatározták, hogy engedélyt kérnek az igazgatótól s ha ő megengedi, még a délelőtti folyamán ünnepet ülnek ők is. Kondor Béla igazgató engedett a fiatalság kérésének és azok csakhamar fellobogózták nemzeti színű zászlókkal azt a tantermet, melyben az önképzőköri gyűléseket szokták tartani s midőn az igazgató és a tanárok a terembe léptek, Brogly József felső osztályu tanuló elszavalta Petőfi »Talpra magyar«-ját. Azután az önképzőkör vezető tanára, Bokor Ferenc könnyes szemekkel beszélt azokról a nagy napokról, melyeket ő is átélt s a melyeknek dicsősége épen azért még feledhetlenebb marad az ő emlékében. Majd Kondor Béla igazgató intézett hazafias beszédet az ifjúsághoz, melyben buzdítja őket, hogy annak buzgó, hű fiai legyenek és bevessék szívükbe azokat a nagy eszméket, melyekért a negyvennyolcadiki hősök küzdöttek. Szavainak befejeztével Végh Lajos tanuló szavalta el a »Fel a zászlót« című költeményt, Hevessy Ferenc pedig »Március idusa« címen tartott egy jól átgondolt, lendületes felolvasást. Végül Fischer Dénes szavalta el a Szózatot, melynek befejeztével az egész ifjúság énekelni kezdte azt, s ezzel ért véget a sikerült ünnepély, mely annál nagyobb dicsőségére válik az intézetnek, mert nem készültek reá, hanem az egész a közhangulat hatásának, a lelkesülő ifjúság fellángolásának eredménye volt és az ott előadott szavak, beszédek mégis olyan jók voltak, mintha már régóta készültek volna azok megtartására.

Az iskolákban különben ma rendes előadások voltak. Mivel a városi Tanács úgy gondolta, hogy a népiskolákban például elég lesz a jövő nemzedékének okulására az április 11-diki ünnep is, ma sem szünetet nem engedélyezett, sem ünnepet nem rendelt s tanítóink csak saját hazafias érzületüknek hódoltak, midőn tanítványaik előtt a mai nagy nap eseményeit fejtegették, hogy azok legalább így ismerjék meg, hogy milyen ünnep van ma!?

Maga a középiskolai ifjúság és a polgáriiskola leánynövendékei kedves módon ünnepezték meg a mai napot. Nemzetiszínű csokorokkal mellükön vettek részt az előadásokon s az egész városban, a hol egy diákot, vagy ifju leánykát látni lehetett, mindegyik keblén ott volt a nemzetiszínű szalagszokor, szép tanúbizonyosságul annak, hogy fiatal lelkük fel fogja, megérti a mai nemzeti ünnepet!

A vidéken.

Mint a lapunkban már megelőzőleg ismerttetett előkészületekből következtetni lehetett, a vidéken is fényesen ülték meg március tizenötödikének ötvenedik évfordulóját.

Ma még — lapunk zártáig — nem érkezett tudósításunk az ünnepélyekről, melyekről tehát csak holnapi számunkban hozunk tudósítást.

Ünnepet rendeztek ma különben az egész országban, megyénkben és a szomszéd vármegyék összes nagyobb községeiben is.

A mai est.

Lapunk zártakor kezdődött a pécsi polgárság ünnepélye a Vigadóban, a mit ugyanott bankett fog követni.

A színházban »Budavár bevétele« című alkalmi színmű megy ma este és lesznek ünnepi tableaux-ok is. Angyal Ilka pedig alkalmi költeményt fog szavalni.

Társasvacsorával ünneplik meg a nagy évfordulót a »Polgári Kaszinó«-ban, a »Hétfedelem«-ben, a »Koroná«-ban, a »Petőfi«-vendéglőben és a »Turin«-vendéglőben is.

Hírek.

Pécs, 1898. március 15.

A márciusi ifjúságnak . . .

A márciusi ifjúságnak
Még élő disze, Jókai,
Ki március nagy idusának
Fényéről hön tud szólni:
A hon ma élő ifjúságát,
Ki most márciust ünnepel,
Kerülve a szavak virágát,
Adomával köszönti fel . . .
S ez adomában, óh egek!
Mint tarka-barka egyveleg,
Egymás mellé kerültek szépen
Borzasztó véletlenségképen:
»Miniszterek« — »országcsalók«,
»Képviselők« és »naplopók«!

Egy ángliusz így üdvözölte
— Így állítja ezt Jókai —
Kik összegyűltek körülötte,
Az ifjakat s kik lordjai
Ép úgy lehettek majd idővel
Angolhonnak, mint annyi más,
Kikről gyerek, ifjui fővel
Kétes lett von' a jóslás:
Hogy mi válik belőlük vajjon,
Professzor, ki oktatást adjon,
Mérnök, kinek buzgalma nagy?
Lesznek földönfutók, avagy
Miniszterek, — országcsalók,
Képviselők, vagy naplopók?!

Ez adomában — lelke rajta
Az ángliuszak, úgy bizony! —
Az életnek hű képét adta,
Mert könnyen áll be ily viszony;
Könnyen lehet manap az ember,
Nem kell hozzá nagy tudomány,
Tanácsnok, avagy polgármester,
Mérnök, építész, vagy tanár.
S ha jól halad a karrierje,
Ha még mindezzel be nem érte,
Tovább mehet, avagy elzülhet
Ugy, mint egymástól különböznek:
Miniszterek — országcsalók,
Képviselők és naplopók!

Hanem az mégis csak fatális,
A mit ez az angol beszél;
Bizony lesz érte kriminális,
Véletlenül ha itten él!
S az még fatálisabb azonba',
Hogy Jókainak adomája
A márciusi alkalomra
Ez angolt újra feltalálja
És nagy mondását felelesztve,
Mindenkit derűtségre keltve,
Elmondja, hogy mik fogunk lenni,
Rólunk ifjan nem tudja senki:
Miniszterek, — országcsalók?
Képviselők, vagy naplopók?!

Ilyen a lét, ifju barátim!
Ez a mai dicső szép dátum
Mégcáfolatlan tanulság im,
Az életben hogy fő a — fátum.
Az egyikünknek az a sorsa,
Hogy miniszter legyen belőle;
A másik az országot csalja;
Ez meg a nép képviselője.
Hanem bizony gyerekkorába'
Az emberen meg ki se látja,
Hogy mik leszünk, s óh mily csodás!
Jósl az — eszmetársulás:
»Miniszterek«, — »országcsalók«,
»Képviselők«, vagy »naplopók«?!

Igric.

Napirend 1898. március 16-án.

Naptár: szerda, márc. 16. — Róm. kath.: Hétfájdalmu szüz. — Prot.: Heribert. — Zsidó: Adar 22. — Nap két 5 óra 56 perckor; nyugszik 5 óra 49 perckor. — Hold két éjjel 2 óra 38 perckor; nyugszik 10 óra 50 perckor délelőtt.

Időjárás: hőmérséklet 1 Celsius fok hideg; légnyomás 754. — Kilitás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett, hőemelkedés és száraz idő várható.

Színház: »Budavár megvétele«, színmű.

— (Nőegyleti közgyűlés.) A pécsi jótékony nőegylet április hó 3 án d. u. 3 órakor tartja egyleti helyiségében rendes évi és tisztújító közgyűlését. A közgyűlés tárgyai: 1. Évi jelentés ismertetése. 2. 1898. évi költségvetés elfogadása iránti előterjesztés. 3. Elnök, alelnök, pénztárnok, gyermekkerti igazgató, titkár és választmányi tagok választása 3 évre. 4. Indítványok.

— (Eljegyzés.) Barkóci Ssmodics Ödön, posta-távirdai főtiszt, posta-távirdaigazgatósági tisztviselő, eljegyezte Weidinger Etelkát, özv. Weidinger Gusztávné leányát.

— (A pécsi kereskedelmi ifj. kaszinó is ünnepel.) A városnak ez az egyesülete is megünnepli az ötven éves évforduló emlékét és mivel tagjainak elfoglaltsága nem engedi, hogy az ünnepélyen hétköznap megjelenhessenek, jövő vasárnap fogják azt megtartani a délutáni órákban, a mikor a kaszinónak minden tagja és azoknak családtagjai is részt vehetnek az ünnepelésben.

— (A kereskedelmi kamara alakuló ülése.) Tróber Aladár dr., városi főjegyző, mint a központi választmány elnöke, a kereskedelmi miniszter folyó évi 12.768. számú rendelete folytán, kitűzte a pécsi kereskedelmi és iparkamara alakuló közgyűlését folyó hó 20-ára. Az alakuló ülés délelőtt 11 órakor lesz az iparkamarában s arra a kamara bel és kültagjai mind meghívottak.

— (Császári jubileumi emlékérmek.) Pécsen is sokan jelentkeznek a király ötvenéves császári jubileuma alkalmából kiosztandó katonai emlékérmek elnyerése végett. A jelentkezések még folyó hó 20-ig fogadtatnak el s a városházán a katonai ügyosztályban (II. emelet, 29 számú ajtó) kell jelentkezni.

— (Pótvásár.) A kereskedelmi miniszter Bar. Baánban pótvásárt engedélyezett, a mely folyó hó 21-én (hétfőn) fog megtartatni.

— (Folyik a sorozás.) A pécsvárad és siklósi járás után, most a baranyavári járás ifjai kerülnek a mérték alá. Holnap kezdődik Baranyavárott a sorozás és öt napon át fog tartani. A sorozó bizottság polgári elnöke Kiss Emil dr. lesz.

— (Ipartestületi közgyűlés.) A pécsi Ipartestület folyó hó 27-én tartja évi rendes közgyűlését délelőtt 10 órakor a városháza közgyűlési termében. A közgyűlés tárgysorozata a következő: 1. Az előjáróság jelentése az egylet kiadásában megjelent szaklap beszüntetéséről. 2. Évi jelentés az egyesület működéséről. 3. Számvizsgáló bizottság jelentése és a zárszámadás előterjesztése. 4. A folyó évi költségvetés megállapítása. 5. Esetleges indítványok. 6. Egyesületi elnök, 24 előjárósági és 3 számvizsgáló bizottsági tag megválasztása.

— (Tolvaj egy kereskedésben.) Frey Dávid, felsőhavi-utcai kereskedő, boltjában tolvaj járt. Az este sötétjében lopózott be a boltba, mikor ott senki sem volt és egyenesen a pénzes fiókhoz menván, azt körülbelül 20 forintot kitevő tartalmával együtt elemelte. A lopást csak későn vették észre s bejelentették ugyan azt a rendőrségnél, de még a nyomozás eddig nem vezetett eredményre. A tettes különben a viszonyokkal ismerős egyén lehetett, mert a legjobb alkalmat választotta a lopás elkövetésére, a mikor a kereskedő vacsoránál ült és a boltban senki sem volt.

— (Zörgessetek és nyittatik.) Tegnap este elkeseredve állított be egy öreg ember a rendőrségre és ott előadta, hogy kizárták a lakásából. Hiába zörgött a kapun, nem nyitják ki neki s mivel csak nem hálhat

kinn a szabad ég alatt, hát adjanak mellé egy rendőrt, hogy kísérettel a kaput. Ki is ment vele egy rendőr, annál is inkább, mert az öreg nem valami biztos lábon járt a beszédett italoknak miatta. Mikor elvezette aztán a rendőrt az illető házhoz, ott végre felnyitották a rendőr felhívására a kaput, de akkor tűnt ki, hogy az öreg nem ott lakik. Eltévesztette nemcsak a házat, de még az utcát is és egészen más utcában kereste a lakását, mint a hol van. Ezért nem nyitottak neki ajtót a zörgetésére és ezért járatott áprilist a rendőrrel most, szép márciusnak közepén.

— **(A ki a tűzifecskendőt lopja meg.)** Hermann rendőrkáplár a buzatéren egy emberre akadt, a ki különféle rézcsöveket árult. Mikor kérdőre vonta, azt állította az idegen, hogy ő a szentkirályi csordás és a sajátját képezik a rézcsövek. De gyanus lévén a dolog, bekísérték a rendőrségre, a hol *Selényi Antal*, ügyeletes rendőrbiztos, fogta kihallgatás alá és keresztkérdései alatt csakhamar bevallotta a bűnét a megcsipett tolvaj. Mert az volt. Rákos községének csordása az ipse, a ki a községi tűzifecskendőről szedte le a rézcsöveket és bejött velük Pécsre, hogy majd itt eladja. De hát rajtavesztett s most a bíróság fog vele végezni.

— **(Ha a baka udvarol.)** Ha a baka udvarol, bizony a legtöbb esetben kapitulál a vár, mert a szerelmes hadfi ostromának melyik konyhahölgy szive tudna ellenállani? A kivételes esetek közé tartozik azonban *Papp Ferenc*, 44-ik gyalogezredbeli közlegény esete, a ki nem ért célt udvarlásával szive választottjánál, *Schutz Marinál*. Persze, ez bántotta a baka büszkeségét, s ezért végre erőszakhoz folyamodott és meg akarta verni a leányt. Végre is a rendőrség közbelépését kellett igénybe venni, hogy a veszedelmes udvarló elhagyja a házat, a melyet egészen

ijedelembe hozott. Büntetését majd felebbvalói fogják kiszabni e legújabb hőstettéért.

— **(A vadászó.)** A napokban a besencei alapítványi vadászterületen rókavadászatot rendeztek. Az uri társaság épen az erdő szélén előre megállapított ponton találkozott össze. de még le se szálltak a kocsi-ról, amikor hatalmas durranás verte föl a néma csendet és nyomban azután 9 gyönyörű szarvas törtetett elő a sűrüből, az egyik a sebesülés látható jelei voltak. Kétségtelen lévén, hogy vadászó van a közelben, a vadászatot rendező főerdőmester és a siklósi főszolgabíró azonnal üldözésére mentek és lát-lak is, amint a sűrüből egy fegyveres alak ugrott ki és Besence határa irányában elfutott. A vadászok bekocsikáztak Besencébe és ismervén ott a jobb vadászokat, egyenesen Tóth János portájára hajtottak, aki azonban nem volt otthon. Atyja: idősb Tóth János biztatgatta az urakat, kiket ismert, hogy a fia aligha marad ki sokáig, mert hát: »9 szarvaszt láttak a határban, az után futottak, de nem tudja, fogtak-e belőle.« A vadászok »körülnéztek« a portán és a kamrában már ott találták fölakasztva a vadásztársaságát, meg a duplapuskát, az egyik csövében a tölténnyel, a másik cső a friss lövés jeleit mutatta és még benne volt a kilőtt töltény hüvelye is rajta e jelzéssel: golyó. Időközben megkerült ifjabb Tóth János uram is, arca és kezei véresek voltak a sűrű bozót karcolásaitól. A vadásztársaság többi tagjai pedig megtalálták az agyonlőtt szarvaszt, amelynek vérét egy szép vadászkutya nyaldosta és pedig ifjabb Tóth János vadászkutyája. A vadászó ellen, aki különben vagyonos ember, megtették a följelentést.

— **(Elégett leány.)** Lapunk tegnap este megjelent számában megírtuk, hogy *Barcsón Nikolausz Zsófi*, csinos 17 éves ifjú leány, bátyja olvasztó kemencéjének tüzétől lángba

borult és súlyos égési sebektől boritva haldokolva vették ápolás alá, azon törekedve, hogy bár megcsönkítva is, mégis életben tartsák. Sajnos — mint most barcsi levelezőnk írja — hozzátartozóinak e törekvése és az orvosok fáradhatatlan buzgalma sem menthette meg a szép leánykát övéinek. Huszonnégy órai borzasztó szenvedés után kiszorított s vasárnap kísérté ki a rokonok, ismerősök és a részvevők nagy tömege a sarkertbe, átadva őt a hideg földnek, mielőtt még megismerte volna a földi élet kellemes oldalát.

— **(A szegzárdi műbörgyártók.)** Szegzárdról írja levelezőnk, hogy a műbörgyártás ellen hozott törvény életbeléptetése után azonnal megalakította Bajó Pál központi h. főszolgabíró a borellenőrző bizottságokat s megvizsgálta a szegzárdi borkereskedők pincéit. A megvizsgált borokból mintákat küldtek föl a budapesti vegyikísérleti intézetbe, a honnan most érkezett le a szakvélemény. A vizsgálat ugylátszik igen üdvös volt, mert egyszerre három borkereskedőről sült ki, hogy a pincéjében termeli a bort. *Krámer József*, *Schlosz Majos* és id. *Török József* azok, a kik boraikat a törvény által tiltott módon állították elő. Ennek következtében *Krámer József*-től 271 hektoliter, *Schlosz Lajostól* 165 hektoliter műbort koboz el a hatóság, id. *Török Józsefnél* is több hordó bort vettek zár alá. Azonfelül, hogy boraikat elkobozzák, még érzékeny pénzbírsággal is fogják sújtani a műbörgyártókat, amely pénzbírság körülbelül 15—20 ezer forintra fog rugni. A szegzárdi bortermelők körében nagy meglepetést szült a műbörgyártók leleplezése, mert ezek az olcsójánosok majdnem tönkretették a szegzárdi bor jó hírét.

— **(Nemzeti szövetség.)** Petőfi el-tűnése helyén, Segesvárott is megalakul a Nemzeti szövetség. A lapunknak is beküldött

hogy egy csodagazdag francia nemes jött meg, hogy a telet a Sentelli-palotában töltse.

Sorra vándorolt a kevésbé diszkrét legyezők alatt a szép patriciusnők között, egyiktől a másikhoz, az ajánlólevél, melyet az öreg francia herceg küldött Mentana hercegnőnek:

»Talán felesleges is kegyednek emlitenem, hogy pártfogoltam országunk egyik legszebb nevét viseli s a Chypre Montaigout név nem idegen Velence aranykönyvében sem. A fiatal ember rengeteg vagyonnal és még hozzá ép oly neveltségesen nagy tudással bír. A kegyed városában tartja meg bevonulását a világba, mert eddig csak vidéken és utazásokon élt. Fiatal barátom, kit tiszteletreméltó nénje — kinek öröksége meg fogja kettőztetni vagyonát — egyedülletben neveltetett, egy öreg nevelő szigorú felügyelete alatt vele minden kontinenst beutaztatott, nagyon eredeti, következőkép független, őszinte és kedves — nagyon kedves maradt. Tüzes, viharos, szenvedélyes a temperamentuma és mégis — hajtsa csak közelebb finom, kicsiny fülecskéjét hercegnő — azt állítja nénje, hogy még sohasem szeretett. És dacára, hogy beutazta mind az öt világrészt, nem lehetne — ha mindjárt annak a keleti szultánnak tehetségét bírnia is valaki, ki a Loti nevet viseli — csak a legcsekélyebb indiskréciót is feljegyezni a fiatal ember exotikus hódításairól. Az első szerelem tehát valóságos explozió lesz. Hercegnő, örködjék minden tapasztalataival azon, hogy a bomba úgy irányíttassék, hogy ez a fiatal, szellemes, hiszékeny és lovagias szív össze ne törjön, még csak meg se sérüljön. Reabizzuk lovagunkat Velence asszonyai legszebbjeire — legyen az patriciusnő, vagy halásznő —

— Későn jön, herceg!

— Nem tudja, hogy a francia konzulátuson is estély van? Viszonyunk mellett, mint Franciaország barátai, csaknem kötelezve vagyunk mi oroszok ezeken az estélyeken megjelenni.

— Nyugodjék meg. A várakozás még bájosabbá teszi. Biztosítom önt, hogy még egy lépést sem táncolt. E pillanatban az öreg *Giovani* grófnak mutatja be atyja.

— De kedves uram, hisz nem vagyok oly szerencsés . . .

— Mégis, mégis s annál inkább, miután egész nyíltan beszélnek, hogy *Vorovits* hercegnőt akar belőle csinálni.

A marquis és kísérfője nem hallhattak többet, mert a gondola, pillanatnyi megállás után, folytatta útját.

Mialatt mint árnyék siklott zajtalanul a fekete víz fölött, a két barát mélyen hallgatott.

A gondolierek egy intésre a szabad tenger felé fordították a csolnakot. A nyílt tengeren találtak magukat, a hullámok és a menybolt között, melyek egymásba olvadtak. A csendesen ringó hullámok a florentinai bronz fakó színében látszottak. Egy szó, egy mozdulat nem zavarta a csendet. Nagyon el voltak foglalva saját gondolataikkal. Az előbbi képeket mintha csak álmodták volna. *Vorovits Mihály* fekete ruhájában, büszke és szigorú, erőteljes, a szép, fiatal leány, fehérebb, mint a galamb szárnya, fekete hajával, a fény, harmonia, ki-nyílt virágok forgatagában keringtek körülök.

Végre *Nikoláj* kiszakította magát álmadozásából és megkísérelte a beszélgetést. Közelebb akart lépni tanítványához, de megrettent, mikor a fiatal ember arcát

meghívó szerint az alakulási ünnepély folyó hó 20-án lesz, a következő műsorral: Március 20-án délelőtt 10 óra 51 perckor az érkező vendégek fogadása a vasuti állomáson és elszállásolás. Déli 12 órakor alakuló közgyűlés a vármegye dísztermében. Délután 2 órakor ünnepi ebéd a »Csillag« vendéglő termében. Az alakuló közgyűlés tárgysorozata: 1. Elnöki megnyitó, az »Országos Nemzeti Szövetség« képviselőinek üdvözlése és a »Szegevári Nemzeti Szövetség« keletkezésének ismertetése. Tartja Kedves István, a szervező bizottság elnöke. 2. Dr. Hercegh Mihály, az »Országos Nemzeti Szövetség« elnökének válasza. 3. A megalakulás elhatározása és a tisztviselők s a választmány megválasztása. 4. Zárszó. Tartja Somogyi István.

— **(Elfüstölt milliók.)** A dohányjövődék múlt évi statisztikája most készült el. Csak 49,207.783 forint 2 krajcárt füstölt el a magyar. Ennyi volt a kincstár összes dohányjövődéme, 1.185.001 forinttal több, mint két éve. A nagy jövődémet, úgy látszik, a cigaretta hajtja a kincstárba, mert csak a cigaretta-fogyasztás emelkedett. 774.738.316 darab kelt ebből el, 27,310.115-tel több, mint 1897-ben. A józan iparos-osztály az ő Sport cigarettájával nem igen nagy recordot ért el, mindössze csekélyke 30 millió darabot eregetett füstnek. A szivarral már másképpen állunk, 506,803.757 fogyott el mindössze s a csökkenés az azelőtt való évhez, 27,310.115 darab. Itt a »vegyes külföldi« képviselte a nagy többséget 203,453.100 darabbal, legkevesebb kelt el a különben forgalomból kivett vevey-ből, mindössze 100 darab. Ennél a legdrágább specialitások is többre vitték. Pipadohány nagyobb csomagokban 627.325, kisebbekben 549,909.839 kilogramm kelt el, az csökkent, emez ellenben emelkedett. A szegény burnótra járt a legrosszabb világ. Mindössze

52.916 kilogrammot élveztek, 2438-al kevesebbet, mint 1897-ben.

— **(A részegség áldozata.)** Eth Henrik borbély, mucsii lakos nagyon szerette az itókát, annál kevésbé a feleségét, miért is az utóbbit elhanyagolva, teljesen az ivásnak adta magát. Ha megkeresett egy kis pénzösszeget, akkor a korcsmába ment és addig dőzsölt ott, míg pénzt az utolsó fillérig el nem itta. Ilyenkor részeg fővel haza érkező, agyba-főbe verte szegény feleségét. Így volt ez f. hó 12-én éjjel is. Már harmadnapja bujta volt a korcsmát. Felesége esdő szavára haza is tért s jól helybe hagyva a feleségét, kikérgette a szobából, aztán magára zárta annak ajtaját. Nemsokára durranás hallatszott. Az asszony felkeltette a szomszédokat, de nem merték feltörni az ajtót, csak az ablakon át látták, hogy Eth mozdulatlanul hevert a földön. A hatóság értesítetvén, Nagy István dombovári főszolgabíró és dr. Kertész járásorvos a szerencsétlenség színhelyére siettek és jegyzőkönyvet vettek fel az öngyilkosságról.

— **(Betörés.)** Az éjjel Daksz János bányatelepi-uti korcsmárosnál betörést követtek el. A korcsma ajtaján behatolva, a sötétbe mentek a tettesek és ott a pénzes szekrényt akarták kifosztani. Azonban a tulajdosnak szerencsére megvan az a jó szokása, hogy éjszakára a pénzt kiveszi a fiókból és beviszi magával a szobájába. Így hát pénzt nem találtak a betörők s a helyett elvittek egy pár üveg bort és egyéb tárgyakat. A rendőrség megindította a nyomozást, hogy kiderítse a betörők kilétét.

— **(A pécsi cipész- és csizmadia betegsegélyző pénztár)** folyó hó 27-én délután fél 3 órakor a városháza közgyűlési termében rendes évi közgyűlést tart. Tárgysorozat: 1. Elnöki jelentés. 2. Az igazgatóság jelentése, a zárszámadás előterjesztése és a

felmentvény megadása. 3. Felügyelő-bizottság jelentése. 4. Indítványok. 5. Tizennyolc igazgatósági tag választása. 6. Hat felügyelő-bizottsági tag választása. 7. Hat választott bírósági tag választása.

— **(A távlátó.)** A lázasan kutató, tudományszomjas korszellemnek, a mely csodát és lehetetlenséget nem ismer, ketségkívül egyik legnagyobb vívmánya lesz a távlátó, vagy a mint tudományosan nevezik, a telelektroszkop. Ennek az ördögös találmánynak segítségével bárminő távolból éppen úgy megláthatjuk az eseményeket, mintha ott volnánk. Föltalálója egy galíciai származású osztrák alattvaló, Szecepanik. A telelektroszkopot az 1900-iki párisi világiállításon fogják először bemutatni A londoni Daily News egyik munkatársa meginterviewolta a föltalálót, a ki találmányáról sok érdekes dolgot mondott a hirlapírónak. A párisi kiállítás igazgatósága egy negyed millió frankot adott Szecepaniknak s ezzel az összeggel a találmány összes jogait megveszi Franciaország részére. A távlátót épenugy, mint a telefon, villamáram segítségével közvetítik. Csakhogy a világosságsugár a távlátó működése alkalmával átváltozik villamárammá s mikor rendeltetési helyére érkezett, ismét világosságsugár lesz belőle, mely az átvitt tükörképet az e célra elkészített falra veti. A föltaláló szerint tökéletesen mindegy akárminő változó a kép s akárminő távolról el lehet azt vezetni. Így nemsokára megérjük azt az időt, hogyha a telelektroszkopot összekötve a telefontal, bevezetjük lakásunkba, nemcsak végig hallgathatjuk, hanem végig nézhetjük is az opera előadásait, vagy akár az indiai lázadásokat, látjuk az elesettek vérért kiömleni s halljuk a haldoklók hörgését, beleveszni az ágyudörgésbe s mindezt odahaza, a karosszékben, a kályha mellett, kedélyesen cigarettázva.

megpillantotta. A lámpa világosságánál sajátságos változást vett észre a marquis arcán, mely pillanatról pillanatra mind erősebb kifejezést nyert azon. A szenvedélytől, viharos indulatoktól dült arc egész nyugodt kifejezést öltött, szemei, melyek még az előbb villámlottak a dühtől és a fájdalmas benyomásoktól, újra visszanyerték titokzatos csillogásukat. Ugy tünt fel, mint mikor a zivatar után kiderül az égbolt. Meglepetve kereste Nikoláj a magyarátát, mi változtathatta meg tanítványa arcát, következőképen gondolatát is, mikor az egészen közel hajolt hozzá s mint a pajkos diák, ki megboszanthatja tanítóját, örvendő mondá:

— Nos hát, szegény Nikolájom, megleptek bennünket és Nadia hercegnő lesz . . . igen . . . de szép . . . nagyon szép! . . .

III.

— Chypre Montaigout marquis!

Hangos és vontatott hangon mondá a szolga a nevet, ki bevezette a vendéget Mentana hercegnő szobájába.

— Ön nagyon kedves, marquis, hogy első látogatásával engem örvendeztet meg. Tudom, hogy csak az imént érkezett Velencébe.

Chypre Montaigout szemei kerekre nyitk a bámulattól, mialatt meghajtotta magát s a szokásos szavakkal válaszolt. Senkit sem értesítettek eddig megérkezéről s tudta, hogy a nénye által küldött ajánlólevelek még nem érkezhettek meg Velencébe.

— Látom, meg van elégedve, hogy oly jól vagyok értesülve. Nem tudja ön, hogy nekünk itt Velencében

megvan a magunk rendőrségünk? Oh, nyugodjék meg, nem ugyanaz — »sajnos«, mondaná az uram — mely a »tizek tanácsát« szolgálta. De hogy van az én kedves Clérmont-Sally-m, kinek levele már három hét előtt kelt? Bizonyára megmondta önnek, hogy Péterváron jó ismeretségben élünk. Azóta nem mulasztjuk el az alkalmat, hogy irógassunk egymásnak és ha lehet, találkozhassunk is.

Azután a nagyvilági nő természetes gráciájával mutatta be a hercegnő a fiatal francia marquist a szalonjába özönlő velencei patriciusoknak. Mindenki rámosolygott és mindenki feléje nyujtotta kezét, a fiatal embernek, csak az első mondatot kellett kimondania:

— Bizonyára tudják, a Sentelli-palotát Montaigout marquis számára vásárolták meg.

Hogyan? — gondolták mindannyian — most, mikor a doge-ok utódainak arra is alig futja az aranyuk, hogy palotáikat jókarban tartsák, ez a fiatal nemes — valószínű nemes és nem finánc-báró — képes volna magának nemcsak palotát vásárolni, hisz az nem volna sok, de egy hires palotát minden művészi kincseivel megszerzeni és lakni? A régi francia arisztokráciának, mely nagyobbára tönkrement, mégis rengeteg vagyona lehet, ha ilyen királyi kedvtelésekben lehet részük.

E pillanattól nyugodtak lehettek Chypre Montaigout marquis barátai, hogy a dogeok és hires generaleok unokái — kik az aranyak hiánya dacára is még mindig oly gazdagok a cimerekben, palotákban és művészi kincsekben — a legszívélyesebb fogadtatásban fogják részesíteni őt. Gyors szárnyakon terjedt tova a hír. Szt.-Márk campanilejától a lagunák végső határáig elterjedt a hír,

— (Otócska Budapesten.) *Otócska* Gézát tegnap végre Budapestre hozták Koppenhágából. Az ügyészség fogházában van és kihallgatásakor az elkövetett sikkasztásokat be is ismerte.

Művészet, irodalom.

○ **A varázsgyűrű,** Planquette új operettje, tegnap este üres ház előtt érte meg a harmadik előadást. A szereplők közül *Ligeti Mari* és *Réthy Lina*, továbbá *Hunyady Andorffy*, *Borbély* és *Perényi* voltak rajta, hogy a kis közönség jól mulasson. A mi nem is maradt el. (→)

A Petőfi-Album iránt Magyarország határain túl is élénk érdeklődés mutatkozik. Egy bécsi irodalmi folyóirat megemlékezően e diszes műről, az irigység hangján szól arról, hogy Magyarországon ily irodalmi vállalkozásokra nyilik alkalom. »Az Athenaeum r. t. patronatusa alatt — ugymond — a Petőfi-Társaság a nagy népköltő dicsőítésére albumot ad ki, mely a magyar könyvkereskedlem disze, a magyar tipografia valóságos kleonódiuma s a magyar könyvtárak kincse lesz. *Jókai Mór*, *Bartók Lajos*, *Szana Tamás*, *Endrődi Sándor* stb.-ek lobogója alatt egy sereg művész sorakozott, hogy Petőfinek oly irodalmi emléket állítson, a mely párját ritkítja. Többet e műről nem árulhatunk el, de konstatalnunk kell, hogy oly művek, a minő a Petőfi-Album, mely diszkötésben csak 6 frt, csupán ott keletkezhetnek, a hol a kiadónak megvan a biztonság érzete s meg van a garanciája, hogy a lelkes és kegyeletes közönség pártolja hazafias vállalkozását.«

Törvénykezés.

§ **A vasuti alkalmazottak bíróság elé idézése.** Nemrégén megtörtént, hogy a csendőrök előállítottak valami csekélyebb jelentőségű dolog miatt egy állomásfőnököt, anélkül azonban, hogy annak felelőseit értesítették volna s ezek előre gondoskodhattak volna az előállított állomásfőnök helyettesítéséről. Ebből az előállításból, egy kis baj is történt, amennyiben a főnökötől megfosztott vasuti állomás pályatestén egy teher vonatnak a felügyelet hiányában baja is történt. Ilyen esetek megakadályozására az igazságügyminiszter most körrendeletet bocsátott ki az összes bíróságokhoz és ügyészségekhez, amelyben szigorúan utasítja őket, hogy minden olyan esetben, ha valamely vasuti szolgálatban álló egyének bármily ügyben való beidézése, elővezetése, vagy letartóztatása válik szükségessé, erről az illető közvetlen előjárója mindenkor eleve és annál is inkább értesítendő, nehogy a pályabiztonság fentartására szolgáló elővigyázati intézkedések lehetetlenné tétetvén, balesetek idéztesse-nek elő.

§ **Tolvaj asszony.** *Teuer* Istvánné szül. *Abel* Margit kassok-pusztai lakos *Németh* Mihály ottani molnárnak házában bérelt lakást s olyan szerencsétlen órában talált a házigazda szobájából egy fél zsák kukoricát saját lakásába átszállítani, a mikor *Rojt* István és neje *Keller* Borbála beléptek a házba a hol ők is lakást akartak bérelni. Látna azt, hogy az asszony a házigazda lakását maga után kulccsal bezárta, mikor a zsák kukoricát átvitte, gyanusnak tünt fel előttük a dolog s közölték azt *Németh* Mihályval, ki utána nézvé a lakásában levő dolgoknak 15 frt készpénz, másfél zsák kukorica, két kiló szalonna és egy forint áru zsír hiányát fedezte

fel. Mindezeknek az eltulajdonításával *Teuer* Istvánnét vádolja, a kinél a csendőrök által megejtett vizsgálat alkalmával konstatalatott, hogy lakásának kulcsa nyitja és zárja a gazda lakásának ajtaját is s azonkívül a padláson megtalálták *Németh*nek két névvel jelölt zsákját, melynek eredetéről nem tudott elfogadható felvilágosítást adni. Mivel azonban az egyik koronatanu, *Rojt* István a tegnapi végtárgyaláson meg nem jelenhetett, egyelőre elhalasztották a tárgyalást.

TÁVIRATOK.

— Március 15. Budapesten.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Petőfi-ünnep a Vigadóban megragadó volt. A zenekari emelvény előtt Petőfi mellszobra, körülötte a szabadsajtó első termékei voltak láthatók s a „Mit kíván a magyar nemzet“ tizenkét pontja. Az ünnepen a legelőkelőbb közönség volt képviselve; az emelvényen *Jókai Mór*, *Bartók Lajos* és *Szana Tamás* foglaltak helyet. *Bartók Lajos* üdvözölte a közönséget, örömmel jelentve be, hogy az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület *Rákosi Jenőt* bizta meg az ünnepen való képviselésével, a Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület pedig üdvözlő táviratot küldött. Erre felkérte *Jókait* az üdvözlő beszédre. Szünni nem akaró éljenzés támadt, mikor *Jókai Mór* fellépett. Megindulva, fellekesülve hallgatták költői szavait, szomorú visszaemlékezéseit, felderítő adomáit. *Bartók Lajos* „Apotheosis“ című költeményét így fejezte be:

„Március örök! Az a feltámadás!“

Rákosi Jenő a szabadsajtóról értekezett és értekezését szünni nem akaró tapsvihar követte. *Ábrányi Emil* költeménye: „Petőfi—*Jókai*“ címmel oly hatást tett, hogy a nők sirtak. *Jókai* odarohant a költőhöz és megcsókolta.

A Nemzeti Lovardában tartott ünnepen is fényes közönség volt jelen s minden párt képviselve volt. *Károlyi István* gróf elnök levélben értesítette a rendezőséget, hogy betegsége miatt nem elnökölhet. Hazafias, meleghangú levele lelkes tapsokat és éljenzést keltett. *Horánszky Dezső* apostrofálta erre néhány lelkes szóval negyvennyolc nagy vívmányait, mire a gyűlést megnyitottnak jelentette ki. Ezután *Beóthy Ákos* elmondotta nagyszabású beszédét. Március tizenötödike egy titáni nemzedék hársies korszaka volt. A nemzetnek termő ereje, mely száz esztendőn keresztül szunyadott, egyszerre csak a legerősebb természetben, a legpompásabb virágzatban nyilatkozott meg. Ezután áttért *Kossuth Lajos* következő kijelentésére: „A magyar nemzet királysági érzelmű; a magyar nemzetnek Budán királyra van szüksége; hozza isten körünkbe ő felségét és biztonságban lesz“ — amit percekig tartó taps követett. Gyönyörű beszédet mondott *Győry Elek* is. Remek formában idézte fel a 48-diki férfiak és vívmányok emlékét. A beszéd leirhatatlan tetszést keltett.

Budapest fel van lobogóva a mai napon; az üzletek zárva vannak és mindenütt ünnepi hangulat uralkodik.

— **Kossuth Ferenc Cegléden.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Cegléden *Kossuth Ferencet* ezerekre menő nép fogadta tegnap este a vasutnál és fáklyásmenettel kísérték be a városba. *Kossuth* beszédében jelezte, hogy március tizenötödike a nemzet ébredésének napja. Hiába akar a kormány más napot ünneppé tenni, a nemzet azért március tizenötödikét tartja meg. Csodás tapintatot mutat a nemzet épen ezzel, hogy az alkotmányos küzdelem és nemzeti ellenállás emlékét oly napon ünnepli, midőn együtt ünnepelhet a nemzet és a király.

— **A nemzet ünnepe.** (A „P. F.“ eredeti távirata.) Ungvárról, Iglórol, Szegedről, Egerből, Aradról, Nagykanizsáról és számos más, az ország legkülönbözőbb részein fekvő városból jelentik, hogy a mai március tizenötödiki nemzeti ünnep alkalmából a város fel van lobogóva és fáklyásmenetekkel s ünnepi szavalatokkal ülik meg a szabadság születésének ötvenedik évfordulóját.

— **Március 15. a Vigszinházban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Budapesten a Vigszinházban tegnap este volt a március tizenötödiki alkalmi színmű premiérje. A közönség a színészekkel együtt énekelte a „Himnusz“-t.

— **Agyonlőtt milliomos.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonban az öngyilkossá lett milliomosnak, *Barnatonak* öcsését, *Wolf Joelt* irodájában orozva agyonlőtték.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

1698. sz.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1892. évi 5498. és 6601. számú végzése következtében *Egry József* és *Hinka László* ügyvédek által képviselt, *Eger Zsigmond* által képviselt, *Szt.-Ferenczrend* és *Troll Ferencz* által képviselt pécsi egyházmegye javára néhai *Rónay Sándor* ellen 6000 frt és 6383 frt 60 kr. s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 500 frtra becsült könyvtárból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 33620. 1897. számú végzése folytán 12383 frt 60 kr. tőkekövetelések és járulékaik erejéig Pécssett, apácza-utca 17. sz. leendő esz-közlésére 1898. évi márczius hó 26. napjának délelőtti féltiz órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvényzcikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécssett, 1898. évi márczius hó 13. napján.

Fonyó István
kir. bír. végrehajtó.

33. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetemény.

A dárдай kir. járásbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Markovits Dömötör hg.-szőlősi és Markovics Sándor szabadkai lakos végrehajtatóknak Pecsuba Milutin és neje hg.-szőlősi lakosok végrehajtást szenvedettek ellen 900 frt tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárдай kir. jbiróság területén lévő Hg.-Szőlős községben, a 950. sz. tjkvben felvett 226/a. hrsz. 179/a. sorsz. házra és belsőségre 497 frt, a hg.-szőlősi 164. sz. tjkvben felvett 1788/b., 1523/286/a., 1983/34/b. hrsz ingatlanokra 59 frt 40 kr., a hg.-szőlősi 1434. sz. tjkvben felvett 727. b., 1163/a. és 1344/a. hrsz. ingatlanokra 1196 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi ápril hó 12. napján d. e. 10 órakor Hg.-Szőlős községben, a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 49 frt 70 kr., 57 frt 90 kr., 119 frt 60 krt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333-ik szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. jbiróság mint tlkvi hatóságnál Dárdán, 1898. évi jan. hó 5. napján.

Maurer Frigyes
kir. aljárásbiró.

543. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Járányi József, Járányi Teréz, férj. Turbéli Istvánné és k. k. Szedlák Károly, Jenő, Antal, Irma, Lajos és Margit gyámja, Szedlák Antal pécsi lakosoknak végrehajtási árverés joghatályával bíró önkéntes bírói árverés iránti kérelme folytán a a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbiróság területén levő, Pécs szab. kir. város határaiban fekvő, a pécsi 2244 sz. betétben 1. sorsz. 1485. hrsz. lakház, gazdasági épület és udvarra 1200 frt becsárban, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi április hó 1 napján d. e. 10 órakor a pécsi kir. törvszék árverési helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 120 forintot készpénzben, vagy az 1881: évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék tlkvi hatósága. 1898. évi január hó 16-ik napján.

Sándor József
kir. trvszéki bíró.

VESZÉK

I. oszt. gyökeres Solonist és I. „ „ Monticolát fajtisztán bármily mennyiségben.

Siptár Lajos

Pécs, Nagy-Flórián-utca 16. sz.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

2879. szám.

Tkv. 1898.

HIRDETMÉNY.

Bogdása községnek telekkönyvi betétei az 1886: XXIX. és az 1889: XXXVIII. és az 1891. XVI. t. cikk értelmében elkészítettvén és a nyilvánosságnak átadatván, ez azon felszólítással tétetik közzé, hogy

1. mindazok, akik az 1886: XXIX. t. cikk 15. és 17. §-ai alapján — ide értve e §-oknak az 1889: XXXVIII. törvénycikk 5-ik és 6-ik §-ában és az 1891: XVI. t.-cz. 15. §. a) pontjában foglalt kiegészítéseit is, — valamint az 1889: XXXVIII. t. cikk 7. §-a és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket, azok pedig a kik valamely tehertétel átvitelének az 1886: XXIX. t. cz. 22. §-a, illetve az 1889: XXXVIII. t. cz. 15. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből kereseteket hat hónap alatt, vagyis **az 1898. évi szeptember hó 17-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, akik az 1886: XXIX. t. cikk 16. és 18. §-ai eseteiben — ide értve az utóbbi szakasznak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis **1898. évi szeptember hó 17-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, a kik a fentebbi 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogaikat bármely irányban sértve vélik, ide értve azokat is, akik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXIII. t. cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetbeni felszólalásukat tartalmazó kérvényeket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis az **1898. évi szeptember hó 17-ik napjáig** bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a betétek szerkesztésére kiküldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, — hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak — az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A pécsi kir. törvszék mint tkvi hatóság, 1898. évi márczius hó 1-én.

Bogyay Pongrácz
kir. törvszéki bíró.

Egy fiatal, gépészeti oklevéllel bíró nős kovács,

uradalmi kovácsnak

vagy havi csépléshez

gépkezelőnek

ajánkozik.

Tudakozódások a kiadóhivatalhoz.

Amerikai szőlővesszők

solonis, monticola és metallica;

sima vessző 1000 drb 8 frt,
gyökeres vessző 1000 „ 20 frt.

Fajtisztaságért jótállás.

Kapható:

Gergits Mártonnál
Pécsett, Makár-utca 32. szám.